

KOLÁŽE

Být jiné časy, hledám kotelníka na loď se
vzteklinou, která brázdívala po mých slinách, ale už
není po čem plivat. Maje své náležitosti do úplňku
vychladlé, zjišťuji, že i měsíc atrofuje na žluté kolo
pokryté náledím pro každé *Vivat!* –

Děti, budu teď dělat, že nevidím váš skafandr,
vraťte se nohama na zem a kopněte mi nůžky,
sledujte, jak se vystříhávám stromů, jež mají
potenciál ještě cosi rodit, a čímž to polepuji okna
domu, aby do sadu ven pohled filtroval jabloně,

a být jiné časy, páčidlem bych jim trhal kořeny,
když už se nemohu vybit na zubech šelmy, které
nevěřím, že je tím stříbrným lvem, tím stříbrným
větrem a vůbec ničím drahým v trezoru mého srdce,
k jehož úplnému vyplenění brání mi jen rodný
jazyk,

ale být jiné časy, úkoluji kotelníka na lodi se
vzteklinou a nevyrábím koláže jako násypky
vedených řečí, jako nějakou uhelnou náhražku,
jedovatě štiplavou, a přitom neskonale línou ohřát
ruce na jinou teplotu než k potlesku sobě sama při
odcházení –

Děti, kdyby se teď zastavil vesmír a já vypadal jako
Ježíš chystající se žehnat, posuňte temena svých
hlav jinam, odkazují vám k tomu všechnu svoji sílu,
někde to slunce vyjít musí.